— JUDO —

DE LA AGREMENT ȘI RECONFORTARE LA PERFORMANȚĂ

— Interviu cu prof. Anton MURARU, secretar general al Federației de judo —

Se vorbește mult, în ultima vreme, despre larga audiență cîștigată — rapid — de judo în rîndul cetățenilor de diferite vîrste. Fenomenul, extrem de îmbucurător, se cere relevat și poate că această oră a bilanțurilor sportive este cea mai potrivită pentru o retrospectivă (chiar sumară), la mai puțin de trei ani de la înființarea federației de specialitate. De aici — tema de început a interviului solicitat prof. **Anton MURARU**.

— Știm că s-a pornit la drum sub semnul entuziasmului, dar și al indiferenței și chiar al unor... zîmbete. Replica a fost, însă, de natură să revizuiască multe păreri și să cîștige peste tot adepți și simpatizanți pentru acest sport. Să folosim acest prilej pentru o schiță a dezvoltării judo-ului.

— Am început cu 218 sportivi legitimați, încadrați în 11 secții aparținînd cluburilor sau asociațiilor din București, Timișoara și Roman. Date statistice recente arată că acum există 97 de secții afiliate cu aproape 10 000 de judoka, băieți și fete. Este, poate, locul unde trebuie amintit că o largă popularitate a înregistrat sportul nostru în special la Iași, Cluj, Timișoara, Arad, Roman, Bacău, Galați, Constanța, București. De altfel, numai în patru județe nu există pînă acum secții de judo. Dar, în 1971...

— Sînt unanim recunoscute astăzi influențele și rezultatele extrem de favorabile ale practicării judo-ului, eficient mijloc al educației fizice, rezolvînd multiple cerințe și dorințe: agrement, reconfortare, recreare ș.a. Aceasta explică integral larga audiență a judo-ului?

— În cea mai mare măsură, da. La creșterea interesului pentru judo au contribuit, de asemenea, frumusețea și atractivitatea acestuia. De aceea, desigur, judo este practicat nu numai de cei 10 000 de sportivi din cluburi și asociații ci și de peste 3 000 de pionieri — în cadrul cercurilor de la casele pionierilor din Timișoara, Galați, Deva, Brașov, Iași, M. Ciuc, Arad (în 1971 vor activa alte 20 de secții și cercuri cuprinzînd încă 3 000 de pionieri) ca și de mai bine de 4 000 de membri ai unor asemenea centre înființate la casele de cultură ale sindicatelor sau la cele ale tineretului.

— Sînt acum urmărite cu interes și cu speranțe și tentativele pe planul afirmării internaționale. Nu ne propunem un bilanț (de altfel cunoscut) al performanțelor, dar am vrea să știm în ce direcție sînt îndreptate preocupările și eforturile federației.

— Participările la cîteva mari competiții internaționale, inclusiv campionatele europene ale juniorilor s-au încheiat, în 1970, în general, cu rezultate mulțumitoare, cu unele satisfacții. Va trebui, desigur, să confirmăm valoarea arătată și pe cît posibil să cîștigăm noi poziții în ierarhia internațională. Considerente obiective ne determină, însă, să abordăm realist acest capitol, să ne fixăm obiective oarecum limitate și să căutăm, în primul rînd, să îmbunătățim selecția, pregătirea și — implicit — rezultatele juniorilor. Pentru că, să știți, ne gîndim de pe acum la Jocurile Olimpice din 1976.

— Împărtășim părerea că larga popularitate, concludent ilustrată prin cifrele amintite, reprezintă un cîștig extrem de prețios. Nu credeți că preocupările — tot mai sporite — din ultimul timp pentru afirmarea internațională pot diminua eficiența muncii de largă răspîndire a judo-ului?

— Tentația este, într-adevăr, mare. Dorim o asemenea afirmare și ea este posibilă dacă vom chibzui cu atenție forțele de care dispunem, dacă nu vom forța lucrurile. În orice caz, acțiunea de dezvoltare pe bază de masă a judo-ului nu trebuie să se oprească la ceea ce am realizat. De altfel, prin crearea unor noi centre, prin atragerea unui număr mai mare de tineri vom reuși — este opinia mea — să ne apropiem mai mult și de îndeplinirea unor obiective importante în domeniul activității de performanță.

Sode — Tsuri Komi — Goshi (secerare a șoldului) în meciul dintre Gh. Boșcu și Viorel Tosun

La sfîrșitul lunii, în București

CEA MAI VALOROASĂ COMPETIȚIE INTERNAȚIONALĂ

În zilele de 30 și 31 ianuarie sînt programate, la sala Floreasca, întrecerile celei mai valoroase competiții de judo, găzduită pînă acum de țara noastră: CAMPIONATELE INTERNAȚIONALE ALE ROMÂNIEI — pentru echipele de tineret.

● Participă formațiile reprezentative ale României (două echipe, pregătite de antrenorii Nicolae Bucur și Gh. Donciu), Uniunii Sovietice, R. D. Germane, Bulgariei, Cehoslovaciei, Ungariei și Poloniei.

● Televiziunea va transmite în direct aspecte de la competiție.

● Din lista înscrierilor nominale se detașează — pînă la această oră — numele sportivilor sovietici „Ivăskin și Vokulenko, campioni europeni le ediția disputată anul trecut la Bordeaux.

● Întrecerile vor avea loc în cadrul următoarelor 5 categorii: 63, 70, 80, 93 și peste 93 de kilograme și sînt rezervate tinerilor pînă la 20 de ani.

● Printre reprezentanții noștri se vor număra: Ionel Lazăr (11 victorii internaționale în 1970), Al. Dumitru, Gh. Darna, Al. Filip, Cristian Nicolau.

LA START — 1500 DE CONCURENȚI!

Se apropie o altă mare competiție internă — campionatele naționale (individuale) ale juniorilor. În toate centrele sînt în plină desfășurare pregătirile pentru faza de zonă (programată la 6 și 7 februarie la Satu Mare, Ploiești, Bacău și București), urmînd ca finala să se dispute la Sibiu, în ultimele două zile ale lunii februarie. Este vorba de peste 1500 de sportivi judoka ce vor fi angrenați în această importantă întrecere.

ÎN PATRU CENTRE — CURSURI DE ARBITRI

Federația de specialitate organizează, la București, Arad, Timișoara și Iași, cursuri de arbitri, propunîndu-și să selecționeze și să pregătească pentru examene peste 100 dintre sportivii cu cel puțin doi ani de activitate în judo. O inițiativă lăudabilă și foarte necesară, dacă avem în vedere ritmul rapid în care acest sport cîștigă „teren" în domeniul popularității.

PASIUNE...

Colaboratorul nostru **Constantin Toma**, redactor al gazetei de uzină „Petrochimistul", ne scrie, din orașul Gh. Gheorghiu-Dej, despre excelentele rezultate obținute de un pasionat al judo-ului, tehnicianul chimist **Alexandru Nagy**. Nu este vorba numai de descoperirea și pregătirea unor tineri extrem de talentați, ci și de faptul că, în special datorită activității neobosite a acestui inimos propagandist, în orașul Gh. Gheorghiu-Dej sportul judo-ului este astăzi practicat de peste 300 de tineri.

ADUNĂRI ÎN ASOCIAȚIILE SPORTIVE

(Urmare din pag. 1)

deplin posibilitățile existente în uzină, unde muncesc aproape 6000 de oameni, majoritatea tineri. „O uzină cu atîtea mii de salariați — spunea tov. Ion Dumitrescu, antrenorul echipei de rugby — cu o școală profesională proprie, duce lipsă de elemente tinere pentru divizionara B de rugby. Aceasta stă pe un nisip mișcător, doar vreo 7 jucători avînd valoare. Este cu atît mai regretabil, cu cît rugbyștii de la Vulcan au activat anii trecuți în categoria A. Absența pepinierei trebuie să ne dea de gîndit". „Competițiile de masă, aprecia tov. Petre Tănase, se organizează prin ateliere, prin birouri, pe culoare, ceea ce nu contribuie la propaganda sportivă" „Luptele au tradiție în uzina noastră — remarca tov. D. Frăsineanu — școala profesională a alimentat permanent echipa care activează în divizia A, dar de cîțiva ani luptătorii concurează pentru clubul Metalul, ceea ce nu este just. Ei au învățat meserie și sport la Vulcan, nu la clubul Metalul, sînt ai noștri și, deci, trebuie să concureze pentru noi".

Evidențiind unele inițiative privitoare la eforturile depuse pentru impulsionarea activității sportive de masă, tov. Anghel ALEXE, președintele C.N.E.F.S., a subliniat și *caracterul sporadic al acesteia, lipsa de preocupare pentru formarea cadrelor proprii de sportivi*, solicitînd consiliului asociației *mai mult dinamism*. Printre altele, președintele C.N.E.F.S. a recomandat *amplificarea activității turistice, cu diversele sale forme, de destindere, practicarea culturismului, programarea mai frecventă a competițiilor de masă la stadionul uzinei etc.* În finalul analizei activității sportive a fost desemnat noul consiliu al asociației: președinte — N. Pisică, secretar — D. Zaharia.

LAUREAȚII ANULUI SPORTIV '70

Numărul 7

SERGHEI COVALIOV — IVAN PATZAICHIN

A strălucit, prima oară, pe apele lacului Xochimilco din Mexic, cînd s-a dovedit imbatabil în proba de canoe dublu viteză. Un sportiv care își semnase debutul competițional în 1965 și un altul care abia împlinise un an de cunoștință cu pista nautică a Snagovului cucereau medalia olimpică de aur la care rîvneau multe alte echipaje experimentate cu renume în canoea mondială.

Așadar, trei strălucite victorii obținute, consecutiv, la cele mai mari competiții de canoe ale ultimilor ani. O constantă valorică impunînd respect și stîrnind admirație pentru acești doi sportivi care și acum, la ora preolimpică, se bucură de cea mai ridicată cotă la bursa pronosticurilor pentru München. Iată, însă, că un titlu mondial (plus victoriile de prestigiu din regatele internaționale de la Bochum, Decize, Bydgoszcz, Snagov, Kiev...) nu ajunge decît pentru... locul VII în clasamentul primilor zece laureați ai sportului românesc în anul 1970. Nu este pentru cei doi colecționari de medalii un motiv de supărare. Poate că în 1971...

FIȘE

Serghei COVALIOV

- Născut la 14 octombrie 1944, în satul Mila 23 — Tulcea.
- Are 1,71 m înălțime, 77 kg greutate.
- Face parte din clubul sportiv Dinamo București (din 1965)
- În primul an de activitate cucerește locul III la C.E. de la Snagov, în proba de C2 — 10 000 m (cu A. Calinov), iar în 1966, la C.M. de la Grünau, cîștigă titlul mondial (cu V. Calabiciov), la C2 — 1000 m. Din 1968 marile sale performanțe coincid cu cele ale tînărului său coleg de echipaj, Ivan Patzaichin.
- Este de 7 ori campion național.

Ivan PATZAICHIN

- Născut la 26 noiembrie 1949, în satul Mila 23 — Tulcea.
- Are 1,76 m înălțime, 75 kg greutate.
- Face parte din clubul sportiv Dinamo București (din 1967)
- Este de 4 ori campion național.
- Campion olimpic (1968), campion european (1969) și campion mondial (1970).

Titlurile apărute cu litere mari, elogiile împărtășite fără rezerve, n-au modificat cu nimic profunda modestie a celor doi campioni. Au fost, toate, doar răsplata de o clipă a victoriei! Apoi, au urmat lungile și ostenitoarele curse contracronometru, încercările necontenite de autodepășire. Echipajul Covaliov - Patzaichin se impune autoritar și la campionatele europene de la Himki (1969). „Cuplu ideal — spun specialiștii români și străini. Povara medaliilor este onorantă, dar nu ușoară. Canoiștii români își mențin, însă, supremația. La Bagsvaerd, elita mondială a maeștrilor pagaei își dispută cu o ambiție nemaiîntîlnită titlul suprem. Echipajul Covaliov - Patzaichin conduce cursa de la start la sosire și iată-i pe cei doi tineri din satul pescăresc Mila 23 urcînd primii pe podiumul laureaților mondiali.

★

Ne reîntîlnim, la redacție, după ce cu o zi înainte reporterul le admirase sincer convingerea cu care au transformat ceasurile de antrenament la bac într-o plăcută dar fermă obligație de performeri. Acolo, în spațiul strîmt al bacului de la Dinamo, unde fiecare centimetru trebuie lăsat liber, unde fiecare minut își are importanța lui, am fi stingherit, desigur, munca celor doi campioni. Acum, e altceva...

După o scurtă relaxare, o vizită hibernală la Mila 23, o nedorită dar necesară spitalizare (operație de amigdalită) Ivan Patzaichin și-a reluat pregătirile.

— Am rămas, totuși, în urmă. Mă simt încă și puțin slăbit. Dar, noi, canoiștii, nu ne prea speriem de greutățile antrenamentului. Curînd îi ajung pe ceilalți, ne spune Patzaichin.

Covaliov ni se pare mai sobru, meditativ: **„Anul acesta ne pregătim pentru campionatele mondiale de la Jajce. Vrem să ne apărăm titlul cucerit la Copenhaga și cred că de această iarnă va depinde totul. Mai este ceva. Nici un echipaj nu se poate considera de pe acum titular. Va trebui, mai întîi, să cîștigăm întrecerea cu... colegii noștri. Mulți dintre ei au făcut mari progrese și cred că au încă destule rezerve. Apoi, vom vedea ce se va hotărî și în privința reprezentării la probele de 500 m..."**

★

După ultima zi de „bazin", va începe schiul! Pe pîrtiile înzăpezite, în sala de forță, apoi din nou în aburul și căldura bacului, cei doi campioni vor căuta noi drumuri de perfecțiune a măiestriei sportive. Cu aceeași modestie, dar cu multă ambiție.

Pentru că, spuneam, în 1971 au loc campionatele lumii.

Pentru că, de fapt, mai e atît de puțin pînă la Jocurile Olimpice...

Dan GARLEȘTEANU

— ATLETISM —

Reportaj la sala „23 August"

SUB „CUPOLA ATLETISMULUI", LA CEASUL ÎNSERĂRII...

Am regăsit ampla cupolă de la „23 August", plină și la ceasul înserării. Plină și parcă mai mare în amestecul de lumini și umbre, mare și calmă. De la distanță, sprinturile atleților pe culoarele abia descifrabile sau pe cele din fața nisipului gropii, frămîntată de sărituri, par ireale, bilele de metal lansate într-un colț de sală scormonesc înfundat zgura... Nici o rezonanță!

După ce zăbovim o clipă la startul viteziștilor de 13 ani, Ion Matache și C. Ghiță, privirile ne aleargă prin sală în căutarea unor figuri mai cunoscute. În tribuna din față, le zărim pe „Ioli" și **Virginia Bonci**, angajate probabil, într-o discuție despre misterele ștachetei. Lîngă groapa de lungime, antrenorul Söter se plimbă agitat, urmărește fiecare săritură, fiecare loc de bătaie, făcînd gesturi și grimase contradictorii. E cam nervos și-i stă bine. Undeva, în apropiere, **Cornelia Popescu** își verifică mușchii, înainte de abordarea ștachetei (foto 1). Cîte eforturi pentru un centrimetru! În mijlocul sălii, mai mulți atleți și atlete cunoscute: **Corbu, Astafei, Șerban Ioan, Bădini, Viscopoleanu** se plimbă cu privirile plecate, căutînd parcă în zgură reculegerea după încercările abia sfîrșite. De partea cealaltă, în tribună, privirile noastre îl întîlnesc pe cel mai mic spectator, un puști de-o șchioapă cu ochi de mărgele și priviri jucăușe. Lîngă el s-au așezat și părinții, soții Salamon.

Nu ne rămîne decît să consemnăm pe peliculă acest intermezzo familial (foto 2), ca apoi să revenim în apropierea pistei de tartan, unde **Dinu Piștalu**, îmbrăcat în tricoul lui Tracanelli, își pregătea prăjina și elanul (foto 3). Încearcă îndelung priza mîinii stîngi, privind țintă spre locul unde ar fi trebuit să stea ștacheta. „Spune-mi, Dinule, crezi că ai să-ți corectezi curînd recordul de sală?" **„Sper să-l urc la 5,10, poate chiar la 5,15 foarte curînd"**, răspunde fără a-și lua ochii de la punctul imaginar, îndelung studiat. Îl urmărim lansîndu-se, zvîcnind în aer și aterizînd între saltele. Pare mulțumit de încercare...

Ne continuăm „slalomul" printre sectoare, revenim de mai multe ori în același loc. La capătul pistei de elan, săritoarea în lungime Alina Popescu nu-și mai găsește locul, ca înaintea unui start în concurs. O reținem pentru o clipă: „Se lasă greu cuceriți centrimetrii?" o întrebăm. **„Sînt cam mulți, pînă la performanța-record, asta e! Sper însă să le reduc repede numărul".**

Din tribună coboară și Virginia Bonci. Sare ștrengărește cînd pe un picior cînd pe altul, apoi pornește sprintenă și grațioasă escaladarea... gardurilor lui **Hidioșan** (foto 4). O așteaptă alături stacheta, peste care tînărul săritor **Cristian Dreptu** încearcă de mai mult timp să treacă în „stil Fosbury". Se pare însă că antrenorul său **Ioan Paul** i-a ridicat-o prea sus...

Reportaj de
Alin BARBU și
Dragoș NEAGU

— HANDBAL —

ECHIPELE MASCULINE ÎȘI REIAU DISPUTA LA TIMIȘOARA

Succesiunea dintre formațiile feminine și cele masculine continuă, în această perioadă, cînd agenda internă a handbalului este atît de încărcată. Abia s-au stins ecourile turneului feminin, organizat în sala Floreasca, și pe „scena" campionatului vor intra echipele masculine, care vor participa la cel de al doilea turneu al turului de sală. Competiția are loc în sala Olimpia din Timișoara începînd de duminică și pînă marți. Este vorba, de fapt, de etapele a 13-a, a 14-a și a 15-a ale campionatului în programul cărora sînt cuprinse cîteva partide de mare interes.

Cel mai așteptat duel este cel dintre **Steaua** și **Dinamo București**, liderele campionatului, aflate, în această ordine, pe primele două locuri ale clasamentului, însă la egalitate de puncte. Disputa lor este cu atît mai interesantă cu cît ea nu are în turneul de la Timișoara un caracter direct: ambele formații vor întîlni pe Politehnica Timișoara, formație care în primul tur al campionatului, disputat anul trecut în toamnă, a învins și pe Steaua și pe Dinamo București. Vor repeta timișorenii această veritabilă performanță și acum? În afara acestor două întîlniri, programul partidelor de la Timișoara mai cuprinde și alte confruntări extrem de echilibrate. De pildă, în „deschidere" la meciul Steaua — Politehnica Timișoara, care va avea loc marți, în ultima zi a turneului, se va disputa întîlnirea Universitatea București (locul III) cu Dinamo București (locul II), iar în celelalte etape sînt programate și alte confruntări atrăgătoare: Universitatea Cluj — Universitatea București sau Dinamo București — Universitatea Cluj. Este vorba, așadar, de un turneu echilibrat, în cadrul căruia credem că arbitrii vor avea mai mult curaj în reprimarea obstrucțiilor și brutalităților.

Și acum iată clasamentul:

1. Steaua	12	9	1	2	202—128	19
2. Dinamo Buc.	12	9	1	2	179—142	19
3. Univ. Buc.	12	8	1	3	161—131	17
4. Univ. Cluj	12	5	2	5	175—170	12
5. S.C. Bacău	12	5	1	6	167—164	11
6. Poli. Tim.	12	4	3	5	144—150	11
7. Voința Buc.	12	5	0	7	173—180	10
8. Polit. Gl.	12	4	1	7	166—190	9
9. Dinamo Bv.	12	3	1	8	154—203	7
10. Șt. Lovrin	12	2	1	9	133—201	5

Unde mergem

SÎMBĂTĂ

ATLETISM, Sala „23 August", de la ora 8,30 și de la ora 16,30: campionatele municipale pentru juniori.

BASCHET. Sala Floreasca, de la ora 10: Rapid — A.S.A. Cluj, Politehnica București — Voința București; de la ora 16: Constructorul — Mureșul, Voința Brașov — I.E.F.S., Crișul — Sănătatea Satu Mare, meciuri în cadrul diviziei feminine A.

DUMINICĂ

ATLETISM, Sala „23 August, de la ora 8,30: campionatele municipale de juniori.

BASCHET. Sala Floreasca, de la ora 10: Mureșul — Rapid, ASA Cluj — Crișul; **de la ora 16:** Voința București — Constructorul, Sănătatea Satu Mare — Voința Brașov, IEFS — Politehnica București, meciuri în cadrul diviziei A.

SPERANȚE ȘI CERTITUDINI OLIMPICE

(Urmare din pag. 1)

natele europene, iar în anul care s-a scurs, 20 de steliști au fost medaliați la diferite campionate ale lumii.

Șiragul acestor frumoase victorii este, în primul rînd, rodul unei munci asidue, temeinice și cu profund caracter științific, desfășurată în toate eșaloanele procesului de instruire. În acest sens, este de subliniat faptul că marea majoritate a antrenorilor și tehnicienilor acestui club și-au alcătuit planurile de pregătire, în deplină concordanță cu obiectivele stabilite de federațiile de specialitate, reușind astfel să asigure o judicioasă corelare a factorilor antrenamentului, a perfecționării măiestriei tehnico-tactice și a recuperării după efort. Un fapt lăudabil, care nu poate fi neglijat în analiza noastră, este acela că la Steaua s-a realizat, practic, o excelentă colaborare între cabinetul metodic (un model de organizare și de productivitate, am zice) și antrenori, precum și între aceștia din urmă și medicii sportivi.

Nu poate fi trecut cu vederea nici rolul major pe care munca de educație, în special în procesul de instruire, și continua preocupare pentru consolidarea bazei materiale, l-au avut îmbunătățirea generală a activității acestui club de elită al sportului de performanță românesc.

CERTITUDINI PENTRU MÜNCHEN

Recenta analiză a clubului Steaua a scos la iveală un lucru de natură să ne bucure, și anume acela că unele dintre secțiile sale au îndreptățit total speranțele pentru J.O. Este vorba de secțiile de scrimă și handbal, precum și de cea de lupte greco-romane. Sportivii din aceste discipline s-au situat pe poziții fruntașe la toate întrecerile internaționale la care au participat, dovedind în acest fel că activitatea de pregătire a olimpicilor de la Steaua se află pe un făgaș bun și că ei pot fi considerați drept certitudini pentru apropiatele J.O. de la München.

În ce privește scrima, răspunderea clubului ne apare sub alte dimensiuni dacă ținem seama de ponderea pe care Steaua o are în alcătuirea lotului olimpic, căruia îi oferă jumătate din sportivii nominalizați, precum și pe cei trei antrenori. Considerăm, deci, o datorie de [illegible] a întregului activ al clubului de a urmări în permanență munca de instruire și întreaga activitate a acestei secții, în rîndurile căreia activează valorosul cvartet feminin **Ileana Drîmbă, Olga Szabo, Ecaterina Iencic-Stahl** și **Suzana Ardeleanu**, precum și doi din componenții de bază ai echipei masculine de floretă — **Mihai Țiu** și **St. Ardeleanu**.

Probleme la fel de ample, ca răspundere, ridică și secția de handbal. Se știe că echipa noastră campioană constituie, într-un fel, baza „naționalei", de la care toată lumea așteaptă să adaoge bogatei colecții de medalii și titluri și pe cel de campioană olimpică.

Mari speranțe generează și luptele greco-romane, unde așii de la Steaua: **Gheorghe Berceanu, Simion Popescu, Ion Baciu, Nicolae Neguț** și **Gheorghe Stoiciu** contează, în mod normal, printre favoriți.

Să nu uităm, însă, că și în alte colțuri ale lumii se fac pregătiri intense, există speranțe, se consumă imense cantități de energie fizică, se fac mari sacrificii materiale pentru dobîndirea unui loc pe podiumul olimpic. Așa că laurii cuceriți în anii preolimpici trebuie să îndemne la multiplicarea eforturilor, la înzecirea strădaniilor în antrenamente.

PROGRES, DAR...

Cifric, certitudinile olimpice de care aminteam, reprezintă 108 de sportivi provenind de la Steaua, nominalizați în loturile olimpice. Este o primă concretizare a activității de pregătire în vederea Jocurilor, destul de mulțumitoare și care se situează pe un plan superior în comparație cu anii premergători edițiilor anterioare ale J.O. Consemnăm, deci, cu satisfacție un progres. Dar, este vorba de un progres încă mic față de capacitățile tehnice, organizatorice și materiale ale acestui club. Ilustrativ în acest sens este cazul secției de atletism, care, la începutul ultimului an dinaintea J.O., se prezintă doar cu două valori certe: **Viorica Viscopoleanu** și **Carol Corbu**. Socotind că la J.O. din Mexic clubul Steaua a fost reprezentat doar de campioana olimpică, Viorica Viscopoleanu, ajungem rapid la concluzia că, numai cu un om în plus pentru un interval de 4 ani, productivitatea acestei secții este totuși puțin satisfăcătoare. Situația poate deveni paradoxală dacă ținem seama de faptul că pe plan intern secția de atletism a clubului Steaua a obținut rezultate remarcabile. Însă, așa cum bine sublinia antrenorul emerit **Ioan Söter**, pe plan mondial, în atletism, s-au înregistrat uluitoare creșteri ale performanțelor, sprijinite de progrese rapide ale metodicii antrenamentului și de o aparatură ajutătoare ultramodernă. O situație nu mult diferită există și la luptele libere, unde succesele pe plan intern — excelente, ca și la atletism — nu se conjugă cu rezultate deosebite în întrecerile internaționale, cota acestora menținîndu-se la nivelul anilor precedenți. O eventuală comparare cu succesele luptelor greco-romane — din cadrul aceluiași club — le pune în vădită inferioritate. Și nu se poate spune că nu există condiții egale de pregătire. Carențele „liberelor" pot fi puse fără greș pe seama deficiențelor din munca antrenorilor, a unei comodități a acestora, care apelează la mijloace și la metode depășite și care — ceea ce este mai grav — își mențin aspirațiile la un nivel modest.

PAȘI ÎNAPOI

La finele anului 1969, bilanțul boxului românesc, în general, și cel al secției de la clubul Steaua, în special, prezenta bogate izbînzi. După numai un an — surprinzător — realizările au început să pălească îngrijorător, ca urmare a unor neașteptate insuccese pe plan internațional. Referitor la secția clubului Steaua, lucrurile ar putea fi socotite totuși mulțumitoare: echipa acestui club a cucerit titlul de campioană a țării, iar trei boxeri au intrat în posesia centurilor de campioni. În schimb, în confruntările internaționale, reprezentanții clubului (și nu numai ei!) au dezamăgit, comportîndu-se sub nivelul capacităților obișnuite. Și, cum răgazul de timp pînă la J.O. este destul de mic, avem toate motivele să privim cu mai multă atenție și cu mai mult simț critic evoluția boxerilor de la Steaua în competițiile internaționale, acestea fiind, în ultimă instanță, criteriul cel mai sigur pe baza căruia le putem evolua șansele pentru marea dispută de la München.

Principala cauză a acestor regretabili pași înapoi rezidă — credem — într-o pernicioasă stare de automulțumire care a pus stăpînire pe întreaga concepție de instruire a tehnicienilor și sportivilor, după succesele de la C.E. din 1969. În consecință, exigenta la antrenamente a scăzut, receptivitatea la progresele metodice realizate în alte țări s-a diminuat și — ceea ce este mai grav — regimul de viață și de odihnă al unora dintre boxerii fruntași de la Steaua nu s-a mai încadrat în limitele normale. Atmosfera de exagerată încredere în propria valoare a generat și o oarecare îngăduință față de abaterile, mai mari sau mai mici, de la disciplină ale unora dintre reprezentanții de seamă ai speranțelor noastre olimpice.

Toată lumea este de acord că boxeri ca: **V. Silberman, A. Dumitrescu, C. Năstac** și **[illegible] Chivăr** au mari calități și că pot aspira, în mod justificat, la una din medaliile olimpice. Aceasta, însă, cu condiția ca, în primul rînd, ei, să-și modifice structural modul de a privi pregătirea în ansamblu, dovedind seriozitate, atașament, perseverență și dorința de a-și îmbogăți bagajul de procedee tehnico-tactice

REGENERARI NECESARE

Contribuția olimpică a clubului Steaua se extinde și asupra altor ramuri sportive: gimnastică, tir, canotaj, caiac-canoe, volei, haltere. Rezultatele obținute de sportivii noștri, la unele dintre aceste discipline în confruntările anilor 1969—1970 nu au fost dintre cele mai strălucite, iar performanțele reprezentanților clubului nu au mulțumit. La gimnastică băieți s-a semnalat un oarecare progres însă acest pas înainte nu s-a făcut simțit și în arena internațională. Aceasta dovedește că antrenorii și gimnaștii în discuție n-au aprofundat pregătirea tehnică, nu au depus suficiente strădanii la antrenamente, neglijînd aspecte de fond ale pregătirii. Canotajul și caiacul-canoe nu au înregistrat, la Steaua, progrese prin care să fie justificate condițiile create de club pentru pregătire. Aceasta, din cauza unor greșeli săvîrșite în selecție, a lipsei seriozității și exigenței la antrenamente, sau a canalizării eforturilor către probe mai puțin importante, care nu figurează în programul J.O.

Promovările recente ale unor tineri cu reale perspective sînt însă de natură să îndreptățească speranțele în obținerea unor rezultate superioare. Un exemplu în acest sens l-a oferit tirul, care dispune de cîteva elemente tinere remarcabile.

Prin urmare, acest proces de întinerire a loturilor la disciplinele la care ne-am referit este menit să asigure, în viitor, performanțe superioare ale sportivilor de la Steaua și în speță o contribuție mai activă la performanțele românești. Nădăjduim că „speranțele" de azi vor ajunge certitudini mîine.

★

Aspectele pe care le-am abordat în analiza noastră au vizat — lesne de înțeles — în mod deosebit munca ce se depune în direcția edificării viitoarelor (sperăm cît mai multe!) succese olimpice. Activitatea în această direcție nu este de loc simplă. Din acest motiv am aplaudat sincer tonul general de exigență și încredere în forțele proprii manifestat în cadrul lucrărilor plenarei clubului unde — ca și în materialul nostru — principala atenție a fost acordată productivității olimpice.

Sub această prismă lucrurile merg bine la Steaua. Sau, mai bine zis, există premise care dau garanția că investițiile morale și materiale nu se irosesc în van. Pe viitor este însă de dorit ca planul de măsuri să prindă viață în totalitatea lui, prin muncă și să fie impulsionat prin analize periodice, ca fermitatea în îndeplinirea sarcinilor să sporească pe măsură ce zilele ce au mai rămas pînă la J.O. devin tot mai puține, urmărindu-se permanent ca performanțele interne să constituie doar trepte ce duc spre podiumul olimpic.